

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 204/09-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2009 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Sergeja Kohuta o sťažnosti A. P., P., zastúpenej advokátkou Mgr. M. M., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 380/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 380/2008 p o r u š i l základné právo A. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 380/2008 konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. P. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. P. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť na účet jej advokátky Mgr. M. M., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 204/09-14 z 19. mája 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 380/2008.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla:

«Dňa 22. 02. 2008 som ako navrhovateľka podala na Okresnom súde Piešťany žalobu o nevyplatenú mzdu a dovolenku voči žalovanému v 1. rade R. P. – R., P. a žalovanému v 2. rade R. s. r. o., M., IČO:..., konanie vedené pod sp. zn. 5 C/380/2008. V konaní sa domáham voči žalovanému 1. náhrady mzdy vo výške 20.000 Sk (663,88 EUR) mesačne od 01. 03. 2007 do skončenia pracovného pomeru, preplatenia dovolenky vo výške

34.998 Sk (1.161,72 EUR) a úrokov z omeškania, a voči žalovanému 2. náhrady mzdy za neoprávnenú absenciu vo výške 6 740 Sk (223,73 EUR), preplatenia nevyčerpanej dovolenky vo výške 28.308 Sk (939,65 EUR) a úrokov z omeškania.

V tomto konaní Okresný súd Piešťany skoro rok nekonal, prvý úkon, ktorý vo veci urobil bolo vydanie Uznesenia zo dňa 04. 02. 2009, ktorým ma vyzval na doplnenie a upresnenie môjho podania zo dňa 22. 02. 2008.

Odstránenie prietáhov v konaní som žiadala dňa 11. 07. 2008 na stretnutí občanov s predsedníčkou Okresného súdu Piešťany, ako aj elektronickým podaním zo dňa 20. 01. 2009. Dňa 06. 02. 2009 som obdržala „Upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti“ od Okresného súdu Piešťany, v ktorom Okresný súd Piešťany dospel k záveru, že v tomto konaní došlo ku zbytočným prietáhom.

Medzičasom som zistila, že Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 K/25/2008 zo dňa 22. 12. 2008 sa začalo konkurzné konanie voči žalovanému v 2. rade – R. s. r. o. a Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 15. 01. 2009 bol na R. s. r. o. vyhlásený konkurz podľa Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov. (...)

Domnievam sa, že uvedeným postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/367/2008 nekonaním vo veci jeden rok došlo k porušeniu môjho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie mojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o vec, ktorú súdy v rámci svojej rozhodovacej agendy bežne prejednávajú, teda nejde o vec neprimerane zložitú, ďalej že ide o pracovnoprávny spor, t. j. vec vyžadujúcu si osobitnú rýchlosť z dôvodu odstránenia právnej neistoty účastníkov, a k prietáhom došlo z dôvodov na strane súdu. (...)

Z dôvodu neprimerane dlhej doby nečinnosti Okresného súdu Piešťany nemohlo byť vo veci konané a rozhodnuté, nemohla som sa svojho nároku voči žalovanému v 2. rade na náhradu mzdy domáhať prostredníctvom exekučného konania. Dnes je žalovaný v 2. rade v konkurze, a je malá, skoro nulová pravdepodobnosť uspokojenia môjho nároku v konkurznom konaní. Preto, ako aj z dôvodu dlhodobej právnej neistoty vo trvaní

pracovného pomeru u žalovaného v 1. rade, si uplatňujem primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15.000 EUR.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v jej veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/380/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/380/2008 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume € 15 000 € (slovom pätnásťtisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 245,70 € (za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie: 2x 115,90 €, 2x paušál 6,95 €) na účet jej právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu. Okrem popisu priebehu doterajšieho konania uviedla:

„Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že pri nástupe do funkcie prevzala v rámci prerozdelenia 450 spisov, pričom veľa z nich bolo reštančných, ktorým sa prednostne venuje, pričom vykonáva najskôr úkony v najstarších veciach, z ktorých mnohé sú viac ako osemročné. Z dôvodu množstva prevzatých spisov a potreby ich postupného naštudovania a priebežného vytyčovania termínov pojednávania v iných veciach, doposiaľ bolo v danej veci primerane priebežne konané. Súd sa musel najskôr oboznámiť s obsahom spisu, ktorý v danej veci predchádza, čo zákonná sudkyňa JUDr. A. K. urobila v lehote necelých dvoch mesiacov od pridelenia veci. Po oboznámení sa s obsahom predchádzajúceho spisu, zákonná sudkyňa do jedného mesiaca uznesením vyzvala navrhovateľku na odstránenie väd návrhu, keďže pôvodný návrh navrhovateľky nemal

náležitosti riadneho návrhu na začatie konania. Navrhovateľka návrh doplnila podaním dňa 16. 2. 2009, avšak v ňom neuviedla podstatné okolnosti pre posúdenie skutočnosti, či sa odporca v 2. rade nachádza v konkurze, preto súd vyzval Okresný súd Trnava o oznámenie, či bol na odporcu v 2. rade vyhlásený konkurz a kedy, aby súd mohol vo vzťahu k odporcovi v 2. rade posúdiť podmienky konania.

Bez ozrejmenia skutočnosti, či sa odporca v 2. rade nachádza v konkurze a od kedy nieje možné ďalej vo veci konať ani vytyčiť termín pojednávania.

Po pridelení veci zákonnej sudkyňi JUDr. A. K. sa vo veci priebežne koná, s tým, že najprv bolo potrebné zistiť o aké konanie ide vo veci, ktorá predchádza tomuto konaniu, potom sa súd pokúsil odstrániť vady návrhu, čo sa však úplne nepodarilo, preto súd musel vyzvať Okresný súd Trnava o oznámenie skutočnosti, či a od kedy sa odporca v 2. rade nachádza v konkurze, aby mohol podľa tohto oznámenia ďalej postupovať vo veci.

Záverom konštatujem, že v predmetnej veci nedošlo ku zbytočným prieťahom v konaní, preto sťažnosť pani P. považujem za neopodstatnenú a ďalej uvádzam, že netrvám na ústnom pojednávaní a súhlasím s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania v zmysle ust. § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

Právna zástupkyňa sťažovateľky 10. júla 2009 ústavnému súdu oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, pretože od tohto nemožno očakávať zistenie nových skutočností. Ústavný súd vzhľadom na vyjadrenia účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu sp. zn. 5 C 380/2008, ktorý si zadovážil, zistil takýto priebeh konania:

Dňa 22. februára 2008 bola okresnému súdu doručená žaloba. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 5 C 380/08 a pridelená Mgr. K. A.

Dňa 11. júla 2008 bol spísaný úradný záznam zo stretnutia predsedníčky okresného súdu s občanmi, na ktorom sa zúčastnila aj sťažovateľka. Žiadala o urýchlenie konania v jej veciach vedených pod sp. zn. 5 C 380/2008 a 7 C 367/2008, pretože žalovaný ukončí svoju činnosť.

Dňa 9. októbra 2008 okresný súd vydal potvrdenie, že občianskoprávny spor sťažovateľky, ktorý bol prijatý 22. februára 2008 a je vedený pod sp. zn. 5 C 380/2008, bol pridelený na prerokovanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. A. K. (1 SprR 23/08, senát 5 C, rok 2008, pozn.).

Dňa 22. decembra 2008 konajúca sudkyňa uložila kancelárii pripojiť k nahliadnutiu spis tunajšieho súdu sp. zn. 7 C 367/2008.

Dňa 27. januára 2009 sťažovateľka doručila informácie o žalovanom v súvislosti s konkurzným konaním.

Dňa 4. februára 2009 okresný súd uznesením vyzval sťažovateľku, aby doplnila a spresnila svoje podanie z 22. februára 2008.

Dňa 16. februára 2009 sťažovateľka doplnila návrh.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Sťažovateľka namieta postup okresného súdu v jej pracovnoprávnom spore, v ktorom podľa nej dochádza k porušovaniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je „návrh na vyplatenie mzdy a preplatenia nevyčerpanej dovolenky“, t. j. vec, ktorej povaha (spor o zdroje príjmov sťažovateľky) si vyžadovala osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Ústavný súd konštatuje, že z právneho hľadiska ide o štandardnú pracovnoprávnu vec tvoriacu bežnú súčasť rozhodovacej činnosti prvostupňových súdov, preto ju nemožno považovať za právne zložitú.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by sťažovateľka sama prispela svojím správaním k prietahom v konaní. Jediná okolnosť v tomto smere, ktorú možno sťažovateľke, zastúpenej v konaní pred okresným súdom kvalifikovaným právnym zástupcom, vytknúť, je, že ani na výzvu okresného súdu zo 4. februára 2009 nedokladovala skutočnosti tvrdené v návrhu listinnými dôkazmi. Následne si ich okresný súd z Okresného súdu Trnava vyžiadal sám.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a zistil, že okresný súd v uvedenej veci neurobil od podania žaloby 22. februára 2008 do podania sťažnosti ústavnému súdu žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci. Vyše roka bol teda úplne nečinný. V kontexte predmetu sporu, teda toho, o čo sťažovateľke ide (nevyplatenie mzdy za vykonanú prácu), teda existenčnú vec, je napadnutý postup okresného súdu vzhľadom na čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neprimeraný a neospravedliteľný.

Obranu okresného súdu poukazujúcu na to, že zákonná sudkyňa pri nástupe do funkcie prevzala v rámci prerozdelenia 450 spisov, pričom veľa z nich bolo reštančných, ktorým sa prednostne venuje, a najskôr vykonáva úkony v najstarších veciach, z ktorých

mnohé sú viac ako osemročné, ústavný súd neakceptoval a v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uviedol, že v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 172/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu pracovných vecí či námietka častých personálnych zmien obsadenia tohto úseku a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie

alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Ústavný súd v súvislosti s porušením základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie jej veci v primeranej dobe prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 5 C 380/2008 ďalej konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 15 000 €, čo odôvodnila tým, že z dôvodu neprimerane dlhej doby nečinnosti okresného súdu sa nachádza v stave právnej neistoty, a tiež tým, že v súčasnosti je žalovaný v 2. rade v konkurze, preto je skoro nulová pravdepodobnosť uspokojenia jej finančného nároku voči nemu.

Vzhľadom na doterajší priebeh konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 C 380/2008 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä povahu veci, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou.

Pri priznaní trov vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008 (20 950 Sk/695,41 €).

Sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2009 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 x 115,90 €.

Spolu teda priznal sťažovateľke trovy konania v sume 245,70 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009